

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 884/2016
07.09.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Драгана Аћимовића и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног В.О., због кривичног дела издавање чека и коришћење платних картица без покрића из члана 228. став 3. у вези става 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. Р.М., поднетом против правноснажних пресуда Апелационог суда у Нишу 7Кж1 бр. 960/15 од 25.12.2015. године и 1Кж3 бр. 16/16 од 18.05.2016. године, у седници већа одржаној дана 07.09.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног В.О., адв. Р.М., поднет против правноснажних пресуда Апелационог суда у Нишу 7Кж1 бр. 960/15 од 25.12.2015. године и 1Кж3 бр. 16/16 од 18.05.2016. године у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док се у осталом делу исти захтев **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу К бр. 732/13 од 20.07.2015. године окривљени В.О. је на основу одредбе члана 423. став 1. тачка 2. ЗКП ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело издавање чека и коришћење платних картица без покрића из члана 228. став 3. у вези става 2. Кривичног законика. Истом пресудом одлучено је да трошкови кривичног поступка падну на терет буџетских средстава суда о којима ће суд одлучити посебним решењем, док је оштећени ради остваривања имовинско-правног захтева упућен на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 7Кж1 бр. 960/15 од 25.12.2015. године усвојена је жалба Основног јавног тужиоца у Врању и преиначена првостепена пресуда тако што је окривљени В.О. оглашен кривим због кривичног дела издавање чека и коришћење платних картица без покрића из члана 228. став 3. у вези става 2.

КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од три месеца а које ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, без примене електронског надзора, које не сме напуштати осим у случајевима предвиђеним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора. Истом пресудом окривљени је обавезан да наиме паушала плати износ од 10.000,00 динара као и трошкове кривиног поступка у износу од 17.800,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 1Кж3 бр. 16/16 од 18.05.2016. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног и његовог браниоца, а првостепена пресуда, потврђена.

Против правноснажних пресуда Апелационог суда у Нишу 7Кж1 бр. 960/15 од 25.12.2015. године и 1Кж3 бр. 16/16 од 18.05.2016. године захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног В.О., адв. Р.М., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) у вези става 2. ЗКП, с`предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине обе нижестепене пресуде и предмет врати суду на поновно одлучивање.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног доставио Републичком јавном тужиоцу у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, Врховни касациони суд је одржао седницу већа без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), на којој је размотрио списе предмета са правноснажним одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП је неоснован, док је у осталом делу, недозвољен.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног као разлог подношења захтева наводи општу одредбу повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, док из образложења захтева произилази да указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП а по питању да ли је дело за које се окривљени гони кривично дело, уз образложење да изрека побијане правноснажне пресуде не садржи опис преварне намере окривљеног да као директор ДП „Г.“ из И. превари власника СЗР „К.“ за износ од 386.877,00 динара дајући му меницу без покрића, са датумом доспећа 08.07.2009. године, јер по ставу браниоца код окривљеног није постојао умишљај да било себи или свом предузећу ГП „Г.“ из И. прибави противправну имовинску корист, а што је по браниоцу битан елемент кривичног

дела издавање чека и коришћење платних картица без покрића из члана 228. став 3. у вези става 2. Кривичног законика, за које је окривљени оглашен кривим и осуђен.

Истакнути наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, по оцени Врховног касационог суда не могу се прихватити као основани, а из следећих разлога:

Ставом 3. истог члана 228. КЗ, прописано је да ће се учинилац овог кривичног дела казнити затвором од једне до 10 година, ако је делом из става 1. и 2. овог члана прибављена имовинска корист у износу који прелази 100.000,00 динара.

По налажењу Врховног касационог суда из чињеничног описа предметног кривичног дела датог у изреци правноснажне пресуде произилазе сва законска обележја кривичног дела издавање чека и коришћење платних картица без покрића из члана 228. став 3. у вези става 2. КЗ за које је окривљени и оглашен кривим правноснажном пресудом.

Наиме, према изреци правноснажне пресуде окривљени В.О. је оглашен кривим што је дана 08.04.2009. године у својству директора ГП „Г.“ АД И., са умишљајем и у стању урачунљивости, издао меницу серије ..., са датумом доспећа 08.07.2009. године, оштећеном СЗР „К.“ Б., чији је власник Л.П., као средство обезбеђења плаћања за изведене радове од стране оштећеног предузећа и то на стамбеним објектима бр. 6/3 у Касаринском комплексу „Ц.“ код Б., а на основу закљученог уговора о грађењу бр. 100/1 од 07.04.2009. године, иако је знао да на свом рачуну нема покрића, јер је жиро-рачун његовог предузећа у блокади од 16.03.2009. године и на овај начин прибавио противправну имовинску корист у износу од 386.870,00 динара, при чему је био свестан забрањености свог дела и хтео његово извршење.

Радња извршења кривичног дела издавања чека и коришћење платних картица без покрића из члана 228. став 2. КЗ јесте издавање или стављање у промет чека, менице, акцептног налога, гаранције или неког другог средства плаћања или обезбеђења плаћања, док је последица код овог облика прибављање противправне имовинске користи себи или другом у износу преко оног који је назначен у закону. За постојање кривичног дела из члана 228. став 2. потребно је осим умишљаја и постојање знања да чек или друго средство плаћања нема покриће.

Према томе, како се последица кривичног дела из члана 228. КЗ огледа у прибављању имовинске користи себи или другом, а у конкретном случају је изреком правноснажне пресуде утврђено да је окривљени В.О. као директор ГП „Г.“ из И. са умишљајем и у стању урачунљивости издао меницу серије ..., са датумом доспећа 08.07.2009. године оштећеном СЗР „К.“ Б., ... иако је знао да на свом рачуну нема покрића, јер је жиро-рачун његовог предузећа у блокади од 16.03.2009. године, и на тај начин прибавио противправну имовинску корист у износу од 386.877,00 динара, то по налажењу Врховног касационог суда изрека

побијане пресуде садржи како објективна тако и субјективна обележја кривичног дела издавање чека и коришћење платних картица без покрића из члана 228. став 3. у вези става 2. КЗ, за које дело је окривљени и оглашен кривим.

С`тога је Врховни касациони суд из напред наведених разлога супротне наводе из захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног а наиме да у изреци правноснажен пресуде нема преварне намере окривљеног, оцењени неоснованим, а све имајући у виду да преварна намера није елеменат предметног кривичног дела већ умишљај окривљеног и његова свест о томе да издата меница нема покриће односно да неће бити обезбеђено покриће у уговореном року.

С`тога је Врховни касациони суд из изнетих разлога налазећи да побијаним правноснажним пресудама није учињена повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, на основу члана 491. став 1. ЗКП у том делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, одбио као неоснован.

Надаље, бранилац окривљеног В.О., а како то из образложења захтева произилази указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, а наиме да је изрека правноснажне пресуде нејасна и неразумљива, на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, уз образложење да побијана пресуда не садржи разлоге о одлучним чињеницама као и на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање.

Међутим, одредбом члана 485. став 4. ЗКП која прописује разлоге због којих окривљени, односно бранилац окривљеног сходно ограничењу његових права правима која у поступку има окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП) могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека - захтева за заштиту законитости због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП као и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања због чега је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у том делу оценио као недозвољен, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) а у вези са чланом 485. став 4. ЗКП.

С`тога је Врховни касациони суд на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.

За председника већа-судија,
Веско Крстајић, с.р.